

Zbornik sudske prakse

Predmet C-85/18 PPU

**CV
protiv
DU**

(zahtjev za prethodnu odluku koji je uputila Judecătoria Oradea)

„Zahtjev za prethodnu odluku – Hitni prethodni postupak – Članak 99. Poslovnika Suda –
Pravosudna suradnja u građanskim stvarima – Nadležnost u stvarima povezanim s roditeljskom
odgovornošću – Čuvanje i odgoj djeteta – Uredba (EZ) br. 2201/2003 – Članci 8., 10. i 13. – Pojam
„uobičajeno boravište” djeteta – Odluka suda druge države članice o boravištu djeteta –
Nezakonito odvođenje ili zadržavanje – Nadležnost u slučajevima otmice djeteta”

Sažetak – Rješenje Suda (prvo vijeće) od 10. travnja 2018.

*Pravosudna suradnja u građanskim stvarima – Nadležnost, priznavanje i izvršenje sudskih odluka u
bračnim sporovima i u stvarima povezanim s roditeljskom odgovornošću – Uredba br. 2201/2003 –
Nadležnost, mjerodavno pravo, priznavanje i izvršenje sudskih odluka u stvarima koje se odnose na
obvezu uzdržavanja – Uredba br. 4/2009 – Nadležnost u stvarima povezanim s roditeljskom
odgovornošću i obvezama uzdržavanja – Nezakonito odvođenje ili zadržavanje djeteta –
Nadležnost sudova države članice različite od one u kojoj je dijete imalo uobičajeno boravište
neposredno prije odvođenja – Nepostojanje – Granice*

(Uredba Vijeća br. 2201/2003, čl. 10. i Uredba Vijeća br. 4/2009, čl. 3.)

Članak 10. Uredbe Vijeća (EZ) br. 2201/2003 od 27. studenoga 2003. o nadležnosti, priznavanju i izvršenju sudskih odluka u bračnim sporovima i u stvarima povezanim s roditeljskom odgovornošću, kojom se stavlja izvan snage Uredba (EZ) br. 1347/2000, i članak 3. Uredbe Vijeća (EZ) br. 4/2009 od 18. prosinca 2008. o nadležnosti, mjerodavnom pravu, priznavanju i izvršenju sudskih odluka te suradnji u stvarima koje se odnose na obvezu uzdržavanja valja tumačiti na način da u predmetu poput onoga o kojem je riječ u glavnom postupku, u kojem je dijete koje je imalo uobičajeno boravište u jednoj državi članici jedan od njegovih roditelja nezakonito odveo u drugu državu članicu, sudovi te druge države članice nisu nadležni za odlučivanje o zahtjevu koji se odnosi na pravo na čuvanje i odgoj ili na određivanje naknade za uzdržavanje u pogledu tog djeteta, ako ne postoji nikakva naznaka da je drugi roditelj pristao na njegovo odvođenje ili da nije podnio zahtjev za njegovu predaju.

(t. 57. i izreka)